

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. S. C.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2021, č. j. KRPU-51845-25/ČJ-2021-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna ve výši **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou, ve znění doplnění žaloby, podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2021, č. j. KRPÚ-51845-25/ČJ-2021-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 29. 3. 2021 v 12:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná nesprávně posoudila využitelnost zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalované považoval za zjevně nesprávné a zavádějící. Sdělil, že žalovaná principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci. Žalobce pokračoval, že žalovaná při hodnocení využitelnosti zvláštních opatření dle zákona o pobytu cizinců vycházela z toho, že žalobce tranzitoval přes území České republiky do Německa a že měl v úmyslu se tam vrátit, přičemž nebrala v potaz, že žalobce na území schengenského prostoru vstoupil legálně a v minulosti se neprotivil žádnému správnímu rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že samotná skutečnost, že přicestoval do České republiky nelegálně, nemůže být důvodem pro využití zajištění, aniž by nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.
3. Žalobce konstatoval, že ačkoliv nedisponuje prostředky pro složení finanční záruky ve výši několika set tisíc korun českých, je dospělou osobou, která si dokázala zajistit komplikovanou cestu z Vietnamu do Německa. V případě nezajištění by byl tudíž žalobce schopen zajistit si prostředky pro pobyt na území České republiky do vycestování, například prostřednictvím příbuzných, Mezinárodní organizace pro migraci či sociálních charitativních organizací. Shrnuje, že přinejmenším uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bylo možné. Žalobce dodal, že žalovaná při svém rozhodování nedostala své povinnosti a nepřihlédla k závažnosti protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil.
4. Žalobce podotkl, že smyslem zavedení institutů zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla implementace čl. 15 návratové směrnice, přičemž zákon o pobytu cizinců musí být vždy vykládán v souladu s touto směrnicí, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Dále především sdělila, že vyloučila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť žalobce mj. vstoupil na území České republiky, tedy schengenského prostoru, protiprávně, v úkrytu nákladního vozu, bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Stejně tak žalobce uvedl, že se nechce vrátit do Vietnamu. Žalovaná dodala, že žalobce měl celou cestu z Vietnamu přes Rumunsko do Česka naplánovanou za pomoci převaděčů a za úplatu; rovněž sám žalobce uvedl, že za svým cílem získat finanční prospěch. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nelegální práci v Německu nehodlal respektovat zákony. Tvzení, že se žalobce nikdy neprotivil žádnému správnímu rozhodnutí, žalovaná považovala za dílo náhody, přičemž podotkla, že žalobce dle svého tvrzení na českém území pobývá do roku 2020, avšak doposud se nepokusil svůj pobytový status nikterak řešit. Žalobce žalované sdělil, že nemá žádné finanční prostředky a tyto si ani nemůže obstarat, stejně tak nemá na území České republiky žádné příbuzné ani blízké osoby. Uzavřela, že z výše uvedených skutečností je zřejmé, uložením zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců by byl ohrožen výkon správního vyhoštění, jelikož by se žalobce pokusil o návrat do Německa, kde by se skrýval. Žalovaná odmítla jako účelové tvrzení žalobce, že by byl schopný opatřit si finanční prostředky pro případnou finanční záruku, když v rozporu s tímto ve správním řízení uvedl, že finančními prostředky nedisponuje a není schopen si je opatřit. Žalovaná rovněž odmítla přiléhavost žalobcem poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18, na nyní projednávanou věc, jelikož žalovaná přezkoumatelným způsobem zhodnotila nemožnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování, které vyloučila se shora uvedených skutečností. Žalovaná dodala, že žalobce dne 6. 4. 2021 požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu a zejm. z protokolu o výsledku žalobce ze dne 30. 3. 2021 vyplývá, že cílem žalobce bylo pracovat nelegálně v Německu, za tím účelem si zajistil za úplatu nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval nejprve letecky do Rumunska s cestovním dokladem a rumunským vízem. V Rumunsku nějaký čas nelegálně pracoval, načež se v červnu 2020 prostřednictvím převaděčů nelegálně přemístil do České republiky ve skrytu nákladního vozu, kde opět nelegálně pracoval ve stavebnictví. Následně se chtěl žalobce dne 28. 3. 2021 přemístit za práci na tržnici do Berlína, ale byl zadržen německou policií a předán českým orgánům. Žalobce uvedl, že cestovním dokladem nedisponuje, jelikož mu jej sebrali převaděči; vízum měl pouze rumunské s platností do 16. 12. 2019. Na Českou republiku nemá žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Rovněž sdělil, že nemá prostředky, aby si zde zajistil ubytování či složil kauci z důvodu zajištění pro vyhoštění. Celá rodina žalobce žije v domě ve Vietnamu. V návratu do Vietnamu mu nic

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebrání, ze strany úřadů mu tam nic nehrozí, znamenalo by to však pro něj zásah do jeho ekonomické úrovně, jelikož ve Vietnamu má dluhy a tamní zaměstnání jsou špatně finančně ohodnocena.

10. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
11. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
12. Podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
13. Při svých úvahách, zda žalovaná správně postupovala, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud rovněž z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: *„Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce naplnil podmínky pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce nejenže nelegálně cestoval přes území České republiky, vyhnul se kontrole na vnější hranici schengenského prostoru, do České republiky přicestoval ve skrytu nákladního vozu, ale dle svého vyjádření nejméně od června roku 2020 nelegálně pracoval v České republice. Taktéž žalobce uvedl, že měl v úmyslu odjet do Berlína a nelegálně tam pracovat na tržnici. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolupracoval a případnému správnímu vyhoštění se vyhýbal. Nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Tvzení žalobce, že by si mohl opatřit prostředky pro adekvátní samostatný pobyt na území České republiky, jsou pouze teoretické, ničím nepodložené úvahy, když i právní zástupce byl v předmětném řízení žalobci ustanoven pro nedostatek prostředků. Naopak se lze důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Německa, kde byl zadržen. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.
15. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítá.
16. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
17. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 10 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému právnímu zástupci žalobce, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 3. 5. 2021, č. j. 75 A 3/2021-18. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka se sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a to převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu) a doplnění žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu) a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 18. května 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)